

“LIBERTÉ, EGALITÉ, FRATERNITÉ”

Međunarodni simpozij o stranim jezicima u Parizu (26–29. 4. 1989)

U Parizu je od 26. do 29. travnja 1989. godine održan Međunarodni simpozij o stranim jezicima (Etats Généraux des Langues). Vrijeme njegova održavanja poklopilo se sa dva značajna historijska datuma: prvi je dvjestogodišnjica francuske revolucije, a drugi, koji mu daje i političku dimenziju, istodobno je održavanje “sub specie 1992”. Više od 120 referenata iz 30 zemalja dalo je svoje priloge u sklopu pet tematskih cjelina: 1. Poučavanje i učenje stranih jezika; 2. Uloga medija i novih tehnologija; 3. Jezična politika; 4. Jezici i pravo na rad; 5. Međunarodna suradnja.

Često s velikom mukom, više od 1 300 sudionika pokušalo se snaći u velikoj hali “Cité des Sciences et de l’Industrie de la Villette”. Na plenarnim skupovima, forumskim diskusijama i u manjim radnim grupama obrađeno je obilje tema, pri čemu je, dakako, ostalo malo vremena za pitanja prisutnih. Posjet zanimljivim predavanjima bio je smanjen zbog njihova istodobnog održavanja. Problem je bio — što odabrati?

Iz obilja priloga ističe se nekoliko ključnih tema.

H. Weinrich (München) postavio je provokativan zahtjev da se engleski jezik, doduše, prizna kao jezik sporazumijevanja na području Evropske zajednice, ali da se uz taj jezik uči još jedan strani jezik (njegova “jezična formula” glasi: materinski jezik + strani jezik + engleski jezik). Tako bi se u Evropskoj zajednici sačuvala višejezičnost i zajamčila “ravnopravnost” svih jezika. Potrebu međunarodnog dogovora i usuglašavanja na području školskog i izvanškolskog obrazovanja (obrazovanja odraslih) naglasio je A. Raasch (Saarbrücken). Zalagao se također za višejezično obrazovanje umjesto dvojezičnog, zbog većih početnih šansi za mobilnost na području evropskog tržišta, koja se očekuje nakon 1992/93. godine. Po njegovom mišljenju, cilj toga obrazovanja mora biti evropski “citoyen”.

R. Girard, predsjednik Organizacijskog komiteta EGL-a, naglasio je potrebu sveobuhvatnijeg znanja stranih jezika u ujedinjenoj Evropi i priznavanje engleskog jezika kao *primus inter pares*, ali na temelju principijelne jednakopravnosti svih evropskih jezika. Učenje stranih jezika, po njegovu mišljenju, ne bi trebalo biti privilegija odabranih, već u skladu s načelom francuske revolucije: “Sloboda, jednakost, bratstvo”.

Predstavnici velikih industrijskih poduzeća posebno su istakli potrebu za poučavanjem na jeziku pojedinih struka (H. Frank, Bosch — Francuska). Didaktičari stranih jezika tek su postali svjesni te činjenice.

O ulozi kompjutorski upravljane nastave stranih jezika (CALL) govorio je B. Rüschoff (Wuppertal). Interaktivno učenje s CALL-materijalom bitno ovisi o primjerenom softveru, koji se u sadašnjem trenutku nalazi još u razvojnom stadiju. “Cilj ne mora biti potpuna kontrola učenja, nego stvaranje programa koji bi omogućavali samostalno učenje stranih jezika.”

Osim pragmatičkog aspekta jezika kao sredstva komunikacije, u jednoj forumskoj diskusiji istaknuta je i posebna uloga književnosti kao “ključa za društvo” (H. Besse, St. Cloud). Postavljen je zahtjev da se književni tekstovi, i to već u relativno ranom stadiju učenja stranog jezika, ne samo čitaju u originalu, već da se i prevode na materinski jezik, kao dobra vježba pri razvijanju senzibilnosti za jezik koji se uči (Y. Chevrel, Pariz).